

STANOWISKO KRRiT

z dnia 22 maja 2018 r.

w sprawie interpretacji art. 43 i art. 43a ustawy o radiofonii i telewizji

W uzupełnieniu do stanowiska Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie interpretacji art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w celu usunięcia wątpliwości pojawiających się w związku z działaniami niektórych operatorów na gruncie tzw. zasady *must carry/must offer*, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wyjaśnia, że zgodnie z art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414, z późn. zm.) nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1¹ tej ustawy, nie może odmówić operatorowi rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w tym przepisie, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

Jednocześnie Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przypomina, że niezastosowanie się do wezwania Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, o którym mowa w art. 43a ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji skutkować będzie nałożeniem przez Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kary pieniężnej, o której mowa w art. 53 ustawy o radiofonii i telewizji.

Jednak w ocenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji dla rozpoczęcia rozprowadzania programów w zgodzie z tym przepisem, jak również z regulacjami ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 880, z późn. zm.) konieczne jest uzyskanie stosownej zgody nadawcy. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w doktrynie. Komentujący omawiany przepis wskazują, że „*Uprawnienie do dysponowania sygnałem w celu rozprowadzania nie powstaje z mocy prawa, lecz musi być udzielone przez nadawcę.*” (zob. S. Piątek (red.), *Ustawa o radiofonii i telewizji. Komentarz*. Warszawa 2014). Stwierdza się również, że „*gdyby nadawca nie złożył opisanego wcześniej oświadczenia woli, operator nie będzie mógł rozprowadzać programów telewizyjnych (o których mowa w art. 43 ust. 1 u.o.r.t.)*”. (zob. A. Matlak, *Must carry z perspektywy prawa autorskiego* [w:] J. Ożegalska-Trybalska (red.), D. Kasprzycki (red.) *Aktualne wyzwania prawa własności intelektualnej i prawa konkurencji. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Michałowi*

¹ Na mocy art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozświecczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska II" i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 649) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozświecczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku operatora rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozświeczonego naziemnego lub rozświeczonego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru.

Du Vallowi, Wolters Kluwer Polska, 2015, str. 327). Także Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 21 czerwca 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: I ACz 723/16, przyjął, że „art. 43a ustawy o radiofonii i telewizji nie przewiduje samodzielnych działań operatora, gdy nadawca nie udostępnia mu sygnału. Nie legalizuje swoistej dozwolonej samopomocy operatora, lecz wskazuje określony tryb postępowania administracyjnego w przypadku, gdy podmiot określony w art. 43 ust. 1 nie wykonuje obowiązku nieodpłatnego udostępniania programu.”

Na uwadze mieć przy tym należy, że rozpowszechnianie cudzego nadania bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom stanowi czyn zabroniony i jest penalizowany w art. 116 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W ocenie Organu na gruncie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych pojęcie rozprowadzania mieści się w rozpowszechnianiu. Jak wskazuje się bowiem w doktrynie – *Rozpowszechnieniem będzie zatem przedstawienie utworu, jego nadanie lub artystyczne wykonanie w taki sposób, że może się z nim zapoznać bliżej nieokreślona liczba osób (np. przez emisję radiową, w tym przez radiowęzeł lokalny, emisję telewizyjną, w tym przez sieć kablową lub przekaz satelitarny, Internet, koncert, występ, wystąpienie, przedstawienie, referat, wystawę, plakatowanie, okazywanie, rozdawanie lub rozsyłanie ulotek, przedstawienie projektu architektonicznego lub graficznego). Rozpowszechniać można zarówno w sposób bezprzewodowy, jak i w sposób przewodowy.*” (Zob. Barta Janusz (red.), Markiewicz Ryszard (red.), Czajkowska-Dąbrowska Monika, Ćwiąkalski Zbigniew, Felchner Krzysztof, Traple Elżbieta. *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz*).

Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Witold Kołodziejcki